

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Per una malaltia viscuda en família

Hi ha un passatge de l'Evangelí de Joan que sempre m'ha captivat i que moltes vegades he convidat a contemplar. És el moment en què Jesús confia la seva mare al deixeble estimat. Li diu Jesús, i ens diu a cada un de nosaltres: «Aquí tens la teva mare. I d'aleshores ençà el deixeble la va acollir a casa» (Jn 19, 26-27).

Jesús mira la seva mare, la mira amb agraïment; d'ella va rebre el do de la vida. La mira amb amor, com la seva mare el mira amb tendresa. Però ara tots dos es miren enmig d'un intens dolor. Aquesta és la situació de moltes trobades que es viuen en els hospitals i clíniques del nostre entorn més proper.

Molts professionals intenten certament que el malalt se senti protegit. Per això cal no abaixar la guàrdia i treballar contínuament per la humanització de la sanitat per aconseguir que els malalts sentin que tenen al costat una mà amiga. Amb les paraules de Jesús «aquí tens la teva mare», el deixeble Joan rep el manament de tenir cura de la seva mare, de no deixar-la sola. Quedar-se sol és terrible. Aquesta és la situació de molts malalts, allunyats dels seus familiars i amics. Aquesta és la situació de dolor i silenci de molts familiars que acompanyen el patiment d'un ésser estimat o fins i tot la possibilitat real d'un

comiat segur. En moltes ocasions, la solitud és més dolorosa que la malaltia. La major solitud és viure el dolor sense amor, sense companyia.

Estimats germans i germanes, aquest diumenge sisè del temps de Pasqua celebrem la Pasqua del Malalt. Com ens recordava el lema per a la Jornada Mundial del Malalt d'aquest any, la família és l'àmbit ideal per tenir cura del malalt. En efecte, la família,

com a primera cèl·lula de l'amor i de la vida, acompanya, escolta, enforteix i anima el malalt en la convalescència fins que es recupera i, quan arriba el trànsit de la mort, l'agafa de la mà fins que travessa el llindar de la nova vida.

Però l'Església i tots els seus membres, com a família de les famílies dels fills de Déu, estem també cridats a posar tot el nostre esforç i capacitats perquè la persona malalta recuperi l'a-

legria i les ganes de viure. Els predilectes de l'Església són els pacients que viuen la malaltia en solitud, especialment la gent gran. Dono les gràcies a tants metges, infermers i infermeres, auxiliars i personal no sanitari dels hospitals que ens informeu, als sacerdots i membres de la pastoral de la salut, de les persones més necessitades de companyia i escalf humà. Gràcies per deixar-nos compartir amb vosaltres la tasca d'humanitzar l'assistència sanitària.

Quan una mare s'aixeca una vegada i una altra per mirar el seu fill que jeu al llit malalt i amb dolor, el mira amb tendresa però no aconsegueix donar-li el que tant necessita: la salut. També el fill la mira impotent als ulls. Des del mer punt de vista del dolor aquesta mirada no el cura ni el lliura del dolor, però és l'única mirada en la qual el fill és mirat com a persona, al marge de la seva malaltia i més enllà del dolor.

El sofriment és salvat des de dins de si mateix. Així mira el Pare al fill a la creu, amb una mirada amorosa, però no el lliura de la creu. Així mira Maria el seu Fill quan el baixen de la creu i l'abraça com a signe de fidelitat. Així hem de mirar nosaltres el malalt, amb la mirada de l'amor, que no el lliura del dolor però que li dona forces per suportar-lo.

Germans i germanes, quant temps fa que no aneu a visitar un malalt a un hospital? Per què no aneu un dia d'aquesta setmana? I si, afortunadament no teniu a ningú a qui visitar, us animo a apropar-vos a un centre sanitari, pregunteu si hi ha alguna persona que no rebí visites i quedeu-vos una estona amb ella. Felicitats Pasqua del Malalt!

ACTUALITAT

4.000 infants i joves commemoren el 60è aniversari de la Fundació Pere Tarrés

Durant el cap de setmana del 14 i 15 d'abril, més de 4.000 infants, joves i monitors del Moviment de Centres d'Esplais Cristians Catalans de la Fundació Pere Tarrés es van reunir a Vilafranca del Penedès per commemorar el 60 aniversari de l'inici de l'activitat de la Funda-

ció. Aquesta trobada es va convertir en un gran espai de reflexió en el qual es van compartir experiències, es va escoltar la paraula de Déu i es va posar de manifest com l'esplai és una autèntica eina de **transformació social**, ja que multiplica la persona, el grup i la societat.

L'acte institucional, que va tenir lloc diumenge al matí, va comptar amb la presència de Mons. Francesc Pardo, bisbe de Girona, de Mn. Joan Robé, secretari del bisbe i dels membres del consell directiu de la Fundació Pere Tarrés.

ENTREVISTA

Viure la malaltia amb fe

ENCARNACIÓN GARCÍA CUADRADO

L'Encarnación té 70 anys i un bon sentit de l'humor. Es presenta com a «clienta fidel i assídua» del Parc Sanitari Sant Joan de Déu. La seva malaltia la viu «amb acceptació i positivisme, amb molta fe i confiança»; i és que fa molts anys que viu amb ella, cosa que l'ha fet «créixer a molts nivells». Hi ha una cosa que té molt clara, l'Encarnación: «La fe t'ajuda a viure la malaltia amb esperança, d'una manera digna. Sé que Déu m'estima.»

Què li ha fet veure, la malaltia?

He pogut aprofundir en el sentit de la vida, en la seva importància i en què, en un moment, tot es pot escapar. Tot està bé... i després ja no està bé. Jo planifico, tinc il·lusió. M'he adonat durant aquests anys que aquest «jo» no depèn per a res de mi, ja que depèn del que Déu vulgui i del que sigui capaç de fer, de la fe i de la il·lusió del cor.

Quines preguntes es fa?

Primer em preguntava per què, i després ja vaig assumir el... per què no? El cos és una màquina que falla; i per què no m'ha de fallar a mi? Les situacions noves que em porta la malaltia em fan qüestionar-me: com m'ho faré? En seré capaç? I aquí és on entra la pregària. La fe t'ajuda a viure la malaltia amb esperança, d'una manera digna. Sé que Déu m'estima, per això posa en el meu camí persones que m'ajuden, que es preocupen i que pregunten per mi. Em pregunto per què fan el bé i són tan generoses, però sé que Déu els dirigeix, i que també els ajuda. Visc la fe en comunió.

Què demana en un moment així?

Que m'ajudi a millorar físicament, que pugui caminar. Encara he de fer coses i, si Ell no m'ajuda, com el puc ajudar jo a Ell? Mai no s'han de perdre les ganes, l'alegria, la fe, la tranquil·litat... Si ho necessites, demana. Sovint l'orgull ens priva i el millor és la humilitat. Abans no pensava així: em centrava en la feina i no havia tingut tants inconvenients!

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Avi, fa un temps que...

Diàleg entre un avi i un net de vint anys. El noi, fill d'una família cristiana, estudia segon d'enginyeria, participa en un grup parroquial de joves des que es va confirmar, va a missa i és catequista d'una colla d'infants que es prepara per a la primera comunió. Visita els avis gairebé cada setmana. Des de petit s'ha sentit molt proper a l'avi, amb qui comparteix moltes confidències. En la darrera visita li va dir: «Avi, fa un temps que, en diverses situacions, amb determinades persones i sense un motiu clar, em costa dir que sóc creient, que vaig a missa, que prego, que procuro seguir Jesús i els seus ensenyaments... Em fa tall, penso que no ho entendran, em fa vergonya i en ocasions —i això em preocupa— opto per dissimular o callar. Després, quan hi reflexiono, em sap molt de greu. M'avergonyeix aquesta falta de coherència i de fidelitat amb allò que sento en el meu cor. Em dol el pobre testimoni que dono, tan lluny del que dic als infants de la catequesi i al que he afirmat sovint en el grup de joves de la paròquia.»

«No fa gaires diumenges —respongué l'avi—, Jesús els digué als deixebles i també a nosaltres: “Per què esteu torbats? Per què us vénen al cor

aquests dubtes?” Els digué: “Així ho diu l'Escriptura: (...) cal predicar en nom d'ell a tots els pobles la conversió i el perdó dels pecats”» (Lc 24,38.46-48). «Com els apòstols després de la resurrecció —continua l'avi—, ens convé viure una experiència real de proximitat de Jesús, un retrobament continuat que fonamenti la nostra vida espiritual i el nostre testimoni de cada dia. Sentir-lo a prop mitjançant l'experiència de la pregària. Una experiència confiada que faci desaparèixer les inseguretats que desanimen, la por a allò que diran o pensaran, el dubte paralitzant i la tristesa. En les vides compromeses i esperançades dels seguidors de Jesús han de predominar les ganes de viure, de lluita i lliurament per donar testimoni del ressuscitat. Obrim-li el cor amb senzillesa.»

El noi escoltà l'avi amb atenció i, mentre tornava cap a casa, reflexionà: «Per què sóc tan poruc, tan pessimista... La resurrecció —com diu l'avi— ens ha de fer homes i dones nous, esperançats, encoratjats, respectuosos, humils i alegres. Hem d'obrir el nostre cor de bat a bat a Jesús i als altres». Potser el noi pensà també que, quan ell fos avi, li agradaria que els seus nets li ho poguessin explicar tot!

Lectures de la missa diària i santoral

7. □ **Dilluns (litúrgia hores: 2a setm.)** [Ac 16,11-15 / Sl 149 / Jn 15,26-16,4a]. Sant Sixt i sant Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès); sant Benet II, papa; beata Gisela (o Guisla), rel. benedictina, viuda de sant Esteve d'Hongria (s. X-XI).

8. □ **Dimarts** [Ac 16,22-34 / Sl 137 / Jn 16,5-11]. Santa Maria, mitjançera de totes les gràcies; Mare de Déu de Pompeia (Roser) i també del Toro, patrona de Menorca, a més d'altres advocacions: Escola Pia, Miracle (Milagros), Salut, etc. Aparició de l'arcàngel sant Miquel, patró dels radiòlegs i dels radioterapeutes. Sant Eladi, bisbe; sant Bonifaci IV, papa; beat Jeremies de Valàquia, rel. caputxí; beat Lluís Rabatà, prev. carmelità; beata Carme del Nen Jesús (González Ramos), rel. fund. Franciscanes dels Sagrats Cors.

9. □ **Dimecres** [Ac 17,15.22-18,1 / Sl 148 / Jn 16,12-15]. Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. Filles de la Caritat (FC, paüles); santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.

10. □ **Dijous** [Ac 18,1-8 / Sl 97 / Jn 16,16-20]. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev., apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol; sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.

11. □ **Divendres** [Ac 18,9-18 / Sl 46 / Jn 16,20-23]. Sant Anastasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida; sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, mr. venerat a Ripoll (978); sant Felisa, mr.; beat Domènec Iturrate, prev. trinitari basc.

12. □ **Dissabte** [Ac 18,23-28 / Sl 46 / Jn 16,23-28]. Mare de Déu dels Desemparats, patrona de València i la seva regió, també la d'Argeme (Còria); sants Nereu i Aquileu (s. III-IV), soldats mrs. a Roma; sant Pancraç (s. III-IV), mr. romà; sant Domènec de la Calçada (Rioja), patró dels enginyers de camins, canals i ports; beat Francesc de Siena, prev. servita.

13. □ **Diumenge vinent, l'Ascensió del Senyor (lit. hores: 3a setm.)** [Ac 1,1-11 / Sl 46 / Ef 1,17-23 / Mc 16,15-20]. Mare de Déu de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Muç o Mucl, prev. i mr.; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. cong. del Sagrat Cor de Betharram; santa Maria-Dominica Mazzarello, vg., fundadora Salesianes (FMA 1872).

Intencions del Sant Pare per al mes de maig

Perquè els fidels laics compleixin la seva missió específica posant la seva creativitat al servei dels desafiaments del món actual.

XÀLDIGUES*
PARA LA ALEGRÍA

MN. JOSEP M. ALIMBAU ARGILA
Medalla de Plata del Instituto de Teología Espiritual

La alegría es salud

- Alabar a Dios, estar contento, alegre nos **relaja**, nos trae **paz**.
- Estar alegre y reír... **reduce** el nivel de la **hormona del estrés**.
- Sentir júbilo, gozarse y exultar... **oxigena** la sangre del **cerebro** y de todo el **cuerpo**.
- Quien está alegre y ríe... disminuye la **presión sanguínea** y cuida su **corazón**.
- Quien celebra, está alegre, se regocija, ríe... **cura depresiones**.
- Reír como hacen los niños... actúa sobre los **músculos del diafragma**, del **abdomen** y de todo el **ser**. La **alegría** indica siempre **calidad de vida**.
- Quien vitorea a Dios, está alegre y a menudo ríe, mejora su **expresión**, agranda sus **ojos —su mirada—** y hace **más agradable su presencia** allí donde está. Es salud para el **cuerpo** y el **alma**.

Santo Tomás Moro oraba: «¡Señor! ¡Haz que sepa **reír** la **agudeza** de una ocurrencia y **compartirla** con los demás!»

* **Xàldiga** (cat.): Chispa de fuego, de un tronco resinoso al quemarse.

DIUMENGE VI DE PASQUA

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 10,25-26.34-35.44-48)

Així que Pere entrà, Corneli sortí a rebre'l i es prosternà als seus peus. Pere el féu aixecar dient-li: «Posa't dret, que jo sóc home, igual que tu». Llavors Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui». Mentre Pere deia això, l'Esperit Sant vingué sobre tots els qui escoltaven la seva predicació. Els jueus creients que havien vingut amb Pere s'estranyaren molt en veure que el do de l'Esperit Sant era vessat fins i tot sobre els qui no eren jueus. De fet, els sentien parlar en llenguatges misteriosos i proclamar les grandeses de Déu. Llavors Pere digué: «¿Qui pot excloure de l'aigua del baptisme aquests que han rebut l'Esperit Sant igual que nosaltres?» Tot seguit manà que els bategessin en el nom de Jesucrist. Després li pregaren que es quedés amb ells uns quants dies.

Salm responsorial (97)

R. *El Senyor ha revelat la seva ajuda, i els pobles contemplen la salvació.*

Canteu al Senyor un càntic nou: / ha fet obres prodigioses, / la seva dreta i el seu braç sagrat / han sortit victoriosos. R.

El Senyor ha revelat la seva ajuda, / i els pobles contemplen la salvació. / L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment / a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra, / la salvació del nostre Déu. / Aclameu el Senyor arreu de la terra, / esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

Lectura de la primera carta de sant Joan

(1Jn 4,7-10)

Estimats meus, hem d'estimar-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu. Tothom qui estima és fill de Déu: ha nascut d'ell i el coneix. Els qui no estimen no coneixen Déu, perquè Déu és amor.

Hem vist clarament l'amor que Déu ens té quan ell ha enviat al món el seu Fill únic, perquè visquem gràcies a ell. L'amor és això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ha estat el primer d'estimar-nos, tant, que ha enviat el seu Fill com a víctima propiciatòria pels nostres pecats.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Joan

(Jn 15,9-17)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo us estimo tal com el Pare m'estima. Manteniu-vos en l'amor que us tinc. Si observeu els meus manaments, us mantindreu en l'amor que us tinc, com jo també observo els manaments del meu Pare i em mantinc en l'amor que em té. Us he dit tot això perquè tingueu l'alegria que jo tinc, una alegria ben plena. El meu manament és que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics. Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo us mando. Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics, perquè us he fet saber tot allò que he sentit del meu Pare. No sou vosaltres els qui m'heu escollit. Sóc jo qui us he escollit per confiar-vos la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, un fruit que durarà per sempre. I el Pare us concedirà tot allò que demanareu en nom meu. Això us mando: que us estimeu els uns als altres».

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 10,25-26.34-35.44-48)

Cuando iba a entrar Pedro, Cornelio le salió al encuentro y, postrándose, le quiso rendir homenaje. Pero Pedro lo levantó, diciéndole: «Levántate, que soy un hombre como tú». Pedro tomó la palabra y dijo: «Ahora comprendo con toda verdad que Dios no hace acepción de personas, sino que acepta al que lo teme y practica la justicia, sea de la nación que sea». Todavía estaba hablando Pedro, cuando bajó el Espíritu Santo sobre todos los que escuchaban la palabra, y los fieles de la circuncisión que habían venido con Pedro se sorprendieron de que el don del Espíritu Santo se derramara también sobre los gentiles, porque los oían hablar en lenguas extrañas y proclamar la grandeza de Dios. Entonces Pedro añadió: «¿Se puede negar el agua del bautismo a los que han recibido el Espíritu Santo igual que nosotros?». Y mandó bautizarlos en el nombre de Jesucristo. Entonces le rogaron que se quedara unos días con ellos.

Salmo responsorial (97)

R. *El Señor revela a las naciones su salvación.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / porque ha hecho maravillas. / Su diestra le ha dado la victoria, / su santo brazo. R.

El Señor da a conocer su salvación, / revela a las naciones su justicia. / Se acordó de su misericordia y su fidelidad / en favor de la casa de Israel. R.

Los confines de la tierra han contemplado / la salvación de nuestro Dios. / Aclama al Señor, tierra entera; / gritad, vitoread, tocad. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Juan

(1Jn 4,7-10)

Queridos hermanos, amémonos unos a otros, ya que el amor es de Dios, y todo el que ama ha nacido de Dios y conoce a Dios. Quien no ama no ha conocido a Dios, porque Dios es amor. En esto se manifestó el amor que Dios nos tiene: en que Dios envió al mundo a su Unigénito, para que vivamos por medio de él. En esto consiste el amor: no en que nosotros hayamos amado a Dios, sino en que él nos amó y nos envió a su Hijo como víctima de propiciación por nuestros pecados.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 15,9-17)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Como el Padre me ha amado, así os he amado yo; permaneced en mi amor. Si guardáis mis mandamientos, permaneceréis en mi amor; lo mismo que yo he guardado los mandamientos de mi Padre y permanezco en su amor. Os he hablado de esto para que mi alegría esté en vosotros, y vuestra alegría llegue a plenitud. Este es mi mandamiento: que os améis unos a otros como yo os he amado. Nadie tiene amor más grande que el que da la vida por sus amigos. Vosotros sois mis amigos si hacéis lo que yo os mando. Ya no os llamo siervos, porque el siervo no sabe lo que hace su señor: a vosotros os llamo amigos, porque todo lo que he oído a mi Padre os lo he dado a conocer. No sois vosotros los que me habéis elegido, soy yo quien os he elegido y os he destinado para que vayáis y deis fruto, y vuestro fruto permanezca. De modo que lo que pidáis al Padre en mi nombre os lo dé. Esto os mando: que os améis unos a otros».

COMENTARI

Déu és amor

P. JAUME SIDERA, claretià

Déu és amor. Quan el Pare es manifesta, es mostra sempre estimant generosament, a fons perdut, per pur amor. Tant ens ha estimat que ens ha donat el seu Fill. I amb el Fill se'ns ha donat ell mateix.

I demostrarem que som Fills de Déu si portem els seus gens, si estimem com Ell. Si odiéssim i visquéssim en la hipocresia demostrariem que els nostres gens no són de Déu sinó del diable. El diable —diu Jesús— és **homicida**, destructor de l'home i **mentider** i pare de la mentida.

Jesús ens estima amb el mateix amor que el Pare. ¿Oï que no hi ha amor més gran que donar la vida pels amics? Doncs Jesús l'ha donada per nosaltres.

Vivim de la seva mateixa vida, com el cep i les sarmes.

La mesura de l'amor és Ell... «Com jo us he estimat.»

Un amor que iguala: no sou servents, sinó amics. Ens situa en el seu mateix nivell...

Som amics seus i entre amics no hi ha secrets. Ens ha escollit abans que nosaltres el coneguésim, sense mirar el que érem o el que fèiem.

I ens ha escollit perquè anem pertot arreu prolongant la seva presència i acció en una obra gran i fecunda que duri per sempre... L'amor no passa mai.

I com a amics, ens dona el seu poder: tot allò que demanem al Pare units a les intencions de Jesús, ja ho tenim concedit.

Aquest amor gratuït i generós de Jesús, que anivella jueus i no jueus, pastors i ovelles, Pere el tocà com qui diu amb les seves pròpies mans quan es trobà a cal Centurió Corneli: «Posa't dret, que jo sóc home, igual que tu». Perquè Déu no fa diferències de raça, de color o de religió: tothom que creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui, té accés a la vida de Déu i al do de l'Esperit. Els cristians d'origen jueu i els catecúmens d'origen no jueu, reben el mateix Esperit Sant... I cadascú en la seva llengua pot proclamar les grandeses de Déu...

AGENDA

Activitats del cardenal Omella

Dilluns 7 de maig (19 h). Visita i Eucaristia amb la comunitat de les germanes Esclaves del Sagrat Cor.

Dimarts 8 de maig. Trobada amb els preveres joves de tot Catalunya a la Casa d'Espiritualitat Maria Immaculada, a Tiana.

Divendres 11 de maig (9.30 h). Eucaristia al Col·legi Padre Damián de Barcelona en commemoració de la festa de Sant Damià de Molokai. **A les 12.30 h,** visita a la Casa de Colònies de la Conreria de Sant Fost de Campsentelles (antic Seminari Menor).

Dissabte 12 de maig (20 h). Confirmacions a la parròquia de Sant Enric d'Osó a l'Hospitalet.

Celebracions

Admissions als Ordes. Diumenge 13 (20 h), a la parròquia de Sant Ramon Nonat, de Barcelona (Av. de Sant Ra-

mon Nonat, 1), rebran l'Admissió als Ordes de mans del bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Antoni Vadell, els Srs. Ignasi Miranda, Enrique Fernández, Santiago Aragonés, Miguel Doc-tama, Rubén García, Xavier Anton, Bartolomé Chapa, Jordi García i Pere Manonelles.

Actes

20 anys del Moviment Cristià de Joves de Barcelona (MCJ). Diumenge 13 de maig (18 h), a la parròquia de Santa Madrona del Poble-Sec (c/ Tapioles 10, Barcelona), cele-

bració dels 20 anys del moviment amb les següents activitats: a les 18 h, acte de record i celebració dels 20 anys; a les 19 h, celebració de l'Eucaristia presidida pel bisbe Sergi Gordo; a les 20 h, picapica a les sales parroquials i comiat.

«Cristianisme i societat a l'Europa contemporània». Divendres 11 de maig (20 h), a la parròquia de Nostra Senyora de Pompeia (av. Diagonal 450, Bar-

celona), conferència a càrrec de Gabriel Magalhães, intel·lectual portuguès i articulista de *La Vanguardia*.

«Reflexió sobre l'actualitat cultural i religiosa». Dilluns 14 de maig (19 h), a l'auditori de la Facultat de Comunicació Blanquerna (c/ Valdonzella 6, Barcelona). La Fundació Joan Maragall celebra la seva trobada núm. 200 amb els periodistes Antoni Bassas i Lídia Heredia, moderats per Òscar Bardají, que parlaran sobre la situació actual del periodisme, l'encaix i l'enfocament del fet religiós en els mitjans de comunicació i el pes de la cultura en l'entorn periodístic.

Interioridad y espiritualidad. Dijous 10 de maig (19 h), a la Sala Pere Casaldàliga, Llibreria Claret (c/ Roger de Llúria 5, Barcelona), presentació del darrer llibre de Josep Otón, hi intervindran el bisbe auxiliar de Barcelona, Antoni Vadell, Marta Burguet, professora de la Facultat d'Educació de la UB i Fernando Cordero, director de la revista 21.

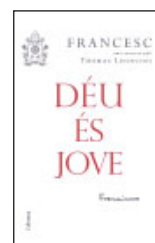
«Comunitats laicals evangelitzadores». Dissabte 12 de maig (9 h), a la Delegació d'Apostolat Seglar (c/ Sant Pau

101, Barcelona), trobada per la celebració del Dia de l'Apostolat Seglar.

25è aniversari de l'Esplai Oriols. Diumenge 13 de maig, trobada a Can Solà, al poble de Vilobí d'Onyar (Girona), per celebrar l'aniversari de l'Esplai amb famílies, ex-monitors i infants amb un dia ple d'activitats i bons records.

Publicacions

Déu és jove. Una conversa del papa Francesc amb Thomas Leoncini, recollida en un llibre de 154 pàgines, editat per Columna, tracta sobretot dels joves en la perspectiva del Sínode que se celebrarà a Roma el proper mes d'octubre. A la vegada, en les preguntes es planteja el tema de la renovació de l'Església. El papa Francesc defensa sobretot els valors dels joves i creu que són ells els qui han de portar, també avui, un rejuveniment de tota l'Església.

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona

Por una enfermedad vivida en familia

Hay un pasaje del Evangelio de Juan que siempre me ha cautivado y que muchas veces he invitado a contemplar. Es el momento en el que Jesús confía su madre al discípulo amado. Le dice Jesús, y nos dice a cada uno de nosotros: «Aquí tienes a tu madre. Y desde aquella hora, el discípulo la recibió en su casa» (Juan 19,26-27).

Jesús mira a su madre, la mira con agradecimiento; de ella recibió el don de la vida. La mira con amor, igual que su madre lo mira con ternura. Pero ahora ambos se miran en medio de un intenso dolor. Esta es la situación de muchos encuentros que se dan en los hospitales y clínicas de nuestro entorno más cercano.

Muchos profesionales intentan ciertamente que el enfermo se sienta protegido. Por ello es necesario no bajar la guardia y trabajar continuamente por la humanización de la sa-

nidad, para conseguir que los enfermos sientan que tienen al lado una mano amiga. Con las palabras de Jesús «aquí tienes a tu madre», el discípulo Juan recibe el mandato de cuidar de su madre, de no dejarla sola. Quedarse solo es terrible. Esta es la situación de muchos enfermos, alejados de sus familiares y amigos. Esta es la situación de dolor y silencio de muchos familiares que acompañan el sufrimiento de un ser querido o incluso la posibilidad real de una despedida segura. En muchas ocasiones, la soledad es más dolorosa que la enfermedad. La mayor soledad es vivir el dolor sin amor, sin compañía.

Queridos hermanos y hermanas, este sexto domingo del tiempo de Pascua celebramos la Pascua del Enfermo. Como nos recordaba el lema para la Jornada Mundial del Enfermo

de este año, la familia es el ámbito ideal para cuidar al enfermo. En efecto, la familia, como primera célula del amor y de la vida, acompaña, escucha, fortalece y anima al enfermo en la convalecencia hasta su recuperación y, cuando llega el tránsito de la muerte, lo coge de la mano hasta cruzar el umbral a la nueva vida.

Pero la Iglesia y todos sus miembros, en tanto que familia de las familias de los hijos de Dios, estamos también llamados a poner todo nuestro esfuerzo y capacidades para que la persona enferma recupere su alegría y ganas de vivir. Los predilectos de la Iglesia son los pacientes que viven la enfermedad en soledad, especialmente los más ancianos. Doy gracias a tantos médicos, enfermeros y enfermeras y auxiliares y personal no sanitario de los hospitales que nos informáis a los sacerdotes y miembros de la pastoral de la salud de las personas más necesitadas de compañía y calor humano. Gracias por dejarnos compartir con vosotros la ta-

rea de humanizar la asistencia sanitaria.

Cuando una madre se levanta una y otra vez para mirar a su hijo que yace enfermo en la cama y con dolor, lo mira con ternura pero no consigue darle lo que su hijo tanto necesita: la salud. También el hijo la mira impotente a los ojos. Desde el mero punto de vista del dolor esta mirada no lo cura ni libra del dolor, pero es la única mirada en la que el hijo es mirado como persona, al margen de su enfermedad y más allá del dolor.

El sufrimiento es salvado desde dentro de sí mismo. Así mira el Padre al hijo en la cruz, con una mirada amorosa, pero no lo libra de la cruz. Así mira María a su Hijo cuando lo bajan de la cruz y lo abraza como signo de fidelidad. Así debemos mirar nosotros al enfermo, con la mirada del amor, que no lo libra del dolor pero que le da fuerzas para sobrellevarlo.

Hermanos y hermanas, ¿cuánto tiempo hace que no vais a visitar a un enfermo a un hospital? ¿Por qué no vais un día de esta semana? Y si, afortunadamente, no tenéis a nadie a quien visitar, os animo a acercaros a un centro sanitario, preguntad si hay alguna persona que no reciba visitas y quedaos un rato con ella. ¡Feliz Pascua del Enfermo!

Seguiu-nos

www.esglesiabarcelona.cat

[facebook.com/EsglesiaBarcelona](https://www.facebook.com/EsglesiaBarcelona)

[@esglesiabcn](https://twitter.com/esglesiabcn)

Sintonitzeu

Ràdio Estel: 106.6 FM

Radio María: 106.3 FM